

Laurențiu-Ciprian TUDOR

NERVI

Laurențiu-Ciprian TUDOR

NERVI

Libris Editorial 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TUDOR, LAURENȚIU-CIPRIAN

Nervi / Laurențiu-Ciprian Tudor. - Brașov : Libris Editorial, 2014

ISBN 978-606-93827-1-4

821.135.1-1

Director Editorial: Dana Anghelescu

Design copertă: Wizzdesign

Fotografie copertă: Bogdan Grigore

Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2014

Libris Editorial

Str. Mureșenilor nr. 14 Brașov, România

Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798

E-mail: office@libris.ro

Web: www.libris.ro

Librăria online **www.libris.ro**

Respect pentru oameni și cărți

Coperta: o fotografie de **Bogdan Grigore**. Acesta nu se consideră fotograf, dar se bucură când ceilalți se regăsesc sau sunt fascinați de creațiile lui. Când nu scoate oamenii din spațiul de confort prin training și improvizație, îi place să descopere frumusețea, să provoace prejudecățile și să povestească în imagini. Mai multe fotografii pe <http://bogdanphotos.wordpress.com>.

Laurențiu-Ciprian TUDOR

Născut la 27 septembrie 1973 în Brașov. Este sociolog, consilier educațional, trainer și formator. A apărut cu eseuri, interviuri și poezie în diferite cotidiene și reviste (*Astra*, *Gazeta de Transilvania*, *Verso*, *Spații culturale*, *Vatra veche*, *Q Magazine*, *Lumea credinței*, *Lumina*, *Caiete Silvane*, *Singur ș.a.m.d.*). A publicat până acum cinci cărți: „Teama de cerc și fuga după aripi” – poezie (Editura „Lux Libris” Brașov, 2003), „Memoria clipei sărutate – 70 cupidopoeme” – poezie (Editura „Lux Libris” Brașov, 2004), „Apostolul verilor” – poezie (Editura „Arania” Brașov, 2007), „Adevărul are coaja tare – convorbiri cu scriitorul Daniel Drăgan” (Editura „Arania” Brașov, 2009) și „Capul cu păsări” – poezie (Editura „Arania” Brașov, 2012). Este vicepreședinte al Fundației Culturale „Arania” Brașov. Din decembrie 2007 este inițiatorul, împreună cu poetul Adrian Munteanu, a unui grup de scriitori și artiști din Brașov denumit Grupul de litere-sunete-și-culori „Caii verzi de pe pereți” care organizează seri de poezie și evenimente culturale.

CONCEPTUL DELICAT AL REBELIUNII PRIN CUVINTE

Laurențiu-Ciprian Tudor este un tânăr poet, publicist, născut la 27 septembrie 1973 în Brașov. A urmat studiile universitare în orașul natal, este licențiat în sociologie, are un master în consiliere psihologică și educațională.

A debutat ca eseist în paginile de cultură ale ziarelor din Brașov și în reviste de psihologie umanistă.

În 2003 debutează editorial în poezie cu un titlu original „Teama de cerc și fuga după aripi” (Editura Lux Libris, Brașov, 2003). Din 2006 este vicepreședinte al Fundației Culturale „Arania”, iar în 2007, sub tutela acestei fundații, înființează și conduce Grupul de litere-sunete-și-culori „Caii verzi de pe pereți”, care organizează lunar seri de poezie și alte evenimente artistice în Brașov și în diferite centre culturale ale țării.

„Nervi” – titlul volumului prezent, ne trimite în aparență spre simbolismul bacovian ori spleen-ul lui Baudelaire, dar discursul liric e totuși destul de diferit. Are o lentoare, un „ralenti” voit, poetul apasă cuvintele cu o anumită fascinație

pentru magnetismul sensurilor lor multiple: „să plec din orașul acesta/ ca el să redevină acasă/ să primesc cristal din privirea străinului;/ orice frumusețe e condamnată/ când nu-i mai vezi marginile/ când nu o mai poți pune dintr-un loc în altul/ eu când nu mă mai pot privi/ îmi devin un destin implacabil.”

Poezia este dedublare și cu toate că scrisul este lapidar, în miezul poemelor se simte un elan care clocotește, anunță ofensive existențiale în devenire. Poetul nu acordă o atenție deosebită formei, poezia sa caută resurse de idei maxime cu riscul unui anumit cerebralism sec, prozaic, narativ-biografic: „Femei expandate dansează manele/ în bordele chicioase, cu fum/ Icarii se sinucid peste ele/ În secreții-n secrete înmuind zăbala visării./ Din zi în zi se moare mai bine/ peste sânii bretele, peste fața boită./ Din șerpi și din cânt de hiene în clocot/ se dă isteria femeii/ cu care se arde planarea”.

În acest volum Laurențiu-Ciprian Tudor acordă funcției poetice un rol predominant pentru a ne expune reflecțiile sale despre destinul oamenilor. Autorul experimentează, încearcă un pas înainte în căutarea unor teme particulare, inventive, riscă surpriza, noutatea, expresivitatea, ceea ce nu facilitează uneori decriptarea sensului exact al intențiilor sale. Poemele sunt telegrame, în care fiecare cuvânt „cântărește” un sens rar, apropiat de haiku: „colecționez drumuri ca/ niște vene ale propriului sine/ niște vene ale zborului/ pe un papirus/ un manual de training/ pentru Icar și sfinți/ același text pentru aceeași sete/ castă sau nu”.

Figuri de stil de acumulare, paralelism, insistență, elipse, imagini, sunt mărci ale expresiei poetice favorizate de autor. În acest volum se realizează un metisaj abil între genuri tradiționale (liric, epic, spiritual, descriptiv) dar se încearcă și deschideri de evantaie largi spre poezia modernă, unde o expresie liberă, totalizatoare, împiedică o categorisire precisă a acestui gen de poezie: „Ca regele Creon ori ca Hercu/, în cămașa de of-uri,/ Icar se-ofilește/ țâșnirea visându-și/ sublimând privirile crude”. Dominantele emotive, lirice, angajate, morale se întâlnesc uneori cu cele mitologice, acesta fiind gustul poetului care nu suportă o artă în corsetul strâmt al unor constrângeri repetitive. Temele recurente din volum sunt singurătatea, moartea, dragostea, angoasa existențială nevrotică .

Laurențiu Ciprian-Tudor este mai sigur de sine pe canalul expresiei care privilegiază sensibilitatea și subiectivitatea sa, care depășește stadiul simplei confidențe, pentru a interpreta interogativ dimensiunile complexe ale destinului umanității. Speranța devine un leit motiv printre rânduri, amestecă subiecte sociale cu drame personale acute.

Aspectele acestor poezii sunt diferite, se riscă respingerea procedeele tradiționale, dar uneori se atenuează precizia mesajului prin practica prea intenționată a „noii poezii”.

Poezie-antipoezie (pe alocuri), esențială la acest poet rămâne conștientizarea puterii cuvintelor, a frumuseții limbii simple. Pentru tânărul poet la început a fost Cuvântul, puterea sa creatoare, care este utilizat terapeutic, remediu împotriva

NERVI

LAURENȚIU-CIPRIAN TUDOR

unei lumi dezumanizate. Rebeliunea e o stare pură, merită din partea autorului o atenție particulară, un concept delicat pentru un poet care rămâne el însuși, nu se vrea valetul unor timpuri tulburi, face din scris propria sa insurecție: „Poetul nu trebuie să aibă mormânt/ el este sau nu este/ din lumea aceasta/ liniște, senin, soare, fericire”.

*Angela Nache Mamier
Frontignan, Franța*

ZIUA MEA

În cana mea de cafea
e o toamnă maro
Într-o zi de septembrie beau această toamnă
ce mai știu eu despre fericire?!
ochii mei parcă nu mai sunt camere cu lumina aprinsă

Într-o zi de septembrie beau această toamnă
din obișnuință
să nu mă mai doară capul
mă doare
material prost, zice tatăl meu și râde
cu răs străin

azi fac 37 de ani
privesc în cafea
și pescuiesc cu privirea de plumb
of-uri
ce mai știi eu despre fericire?!
ochii mei parcă nu mai sunt camere cu lumina aprinsă
unde ești tu copile cu păr luxuriant, negru?
unde ochii tăi întinzând păsările pe aer?
în cana mea de cafea
e o toamnă maro cu frunze gri, de hârtie, lipite ridicol
și cu multe elastice
de care te tot împiedici

caut în această toamnă
între două sorbituri
copilul acela

ORAȘUL ACESTA

I.

să plec din orașul acesta
unde fiecare pas e-o amintire
să plec din orașul acesta
unde pe fiecare stradă am trecut cu mai multe iubite
(fiecare oraș cu iubita lui, îmi spun)

să plec din orașul acesta
ca el să redevină acasă
să primesc cristal din privirea străinului;
orice frumusețe e condamnată
când nu-i mai vezi marginile
când nu o mai poți pune dintr-un loc în altul

NERVI

LAURENȚIU-CIPRIAN TUDOR

eu când nu mă mai pot privi
îmi devin un destin implacabil
să plec din orașul acesta
a fi posibil e verbul fiului risipitor
care arde gândul ca un fier înroșit

și în fierăria poemelor
se bat potcoave.

II.

ești asemeni poemului acesta
și la fel capricioasă
te nasc și preiei conducerea
mă închizi în globul de sticlă
și pui grădinilor garduri

o, vântule
mătură frunzele din orașul acesta
pletele mele par alge
tu ai glas
și cânți melodia fluxului
până la urmă trebuie evadat din orice poem
și din orice iubire
mai ales dacă faci ocol și te-ntorci înapoi cu valurile

o, vântule
mătură frunzele din orașul acesta
tu ai glas
dar nu-i spune
că-n loc de vene
am drumuri.

LINIȘTE

cer ajutor de la toate locurile
pe care le-am iubit
ei îmi ocupă urechea
o cotropesc
ei mănâncă liniștea din urechea mea
și pe mine din mine
o! lin și liniște
cameră albă și cameră albastră și cameră verde
sărind pe fereastra cărții
sau suind spinarea ca de bou a dealului
țin liniște
ca și cum mi-aș ține cuvântul
ca și cum aș ține momentul de reculegere

pentru amiaza fără de margini și caldă
pe care-am pierdut-o
dacă aerul ar putea fi decupat
aș fi acolo
o! lin și liniște
ca de mir
miriște
o! duminică fără seară
soarele toarce felin
și io mă fac puț adâncat
și una cu duhul și cu aerul
plutesc
nicicând mai liber și nicicând mai plin
îmi ar sinea mea conștientă de sine
și pun liniște și râd
și mă minunez.

ÎNTR-UN HOTEL DE PATRU STELE

te iubesc
ca pe-o partidă de sex
nerăbdător sub duș
într-un hotel de patru stele

orice sex reușit
are voluptatea autodistrucției
și-a crimei

apoi stând pe spate
sufлям greu
mirați că am supraviețuit

uit că de fapt
ești nevasta mea
femeia cu care-mi duc
toate mizeriile